

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/330/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114226176
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Drimák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8114226176.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Michalom Drimákom, PhD. v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX C. právne zastúpený JUDr. Alojz Naništa, advokát, so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, proti žalovaným: 1/ D. E., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXXX/XX, 2/ KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441 o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Súd zastavuje konanie v časti o zaplatenie náhrady škody čo do sumy 868,33 eur s príslušenstvom.

Žalovaný v 1.rade je povinný zaplatiť žalobcovi 1.012,49 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne z tejto sumy od 25.11.2014 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V časti o zaplatenie sumy 1.012,49 eur s príslušenstvom má žalobkyňa voči žalovanému v 1.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 8%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

V časti o zaplatenie sumy 1.012,49 eur s príslušenstvom žalobu voči žalovanému v 2.rade zamietá.

V časti o zaplatenie sumy 1.012,49 eur s príslušenstvom žalovanému v 2.rade voči žalobkyni náhradu trov konania nepriznáva.

Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy má žalobkyňa voči žalovaným v 1.rade a 2.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou súdu dňa 26.9.2014 sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch na tom skutkovom základe, že žalovaný v 1. rade spôsobil dopravnú nehodu dňa 10.10.2011, v dôsledku ktorej zomrel manžel žalobkyne G. B., nar. XX.XX.XXXX. Zo záverov znaleckého posudku znalcov A. H. B. a A. A. B. zo dňa 18.12.2011, č. XXX/XXXX, I. XXX/XXXX vyplýva, že bezprostrednou príčinou smrti manžela žalobkyne bolo pomliaždenie mozgu s vnútrolebečným krvácaním, pri poranení viacerých kostí, tkanív a vnútorných orgánov, pri polytraume a pri tukovej embólii pľúc II.-III. stupňa, pričom uvedená príčina smrti bola v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 10.10.2011. Žalovaný v 1. rade bol v čase dopravnej nehody podľa evidenčnej karty vozidla s EČV: C. vlastníkom, a zároveň aj držiteľom osobného motorového vozidla zn. J. J. X.X D., EČV: C., t.j. prevádzkovateľom vozidla, pretože mal právnu a súčasne faktickú možnosť vozidlo užívať, teda sám organizovať jeho prevádzku k plneniu jeho funkcií a účelu (uznesenie Ustavného

soudu ČR zo dňa 09.10.2012 sp. zn. II. ÚS 1673/12). Motorové vozidlo J. J. s EČV: C. v čase dopravnej nehody dňa 10.10.2011 bolo poistené u žalovaného v 2. rade na základe poisťovnej zmluvy číslo XXXXXXXXXXXX.

Žalobkyňa poukázala v tejto súvislosti na rozsudok Súdneho dvora zo dňa 24. októbra 2013, C-22/12, v zmysle ktorého článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Žalobkyňa si v trestnom konaní uplatnila voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu škody v súvislosti s vynaloženými nákladmi spojenými s pohrebom v celkovej sume 2.998,- €, ktoré jej poisťovňa žalovaného v 1. rade doposiaľ neuhradila.

Žalobkyňa so svojim zosnulým manželom G. B. uzatvorili manželstvo v roku 1981, t.j. manželmi boli tridsať rokov. So svojim nebohým manželom nemali deti. Žili jeden pre druhého. Vzhľadom na to, že ich manželstvo bolo bezdetné, o to viac boli vzájomne na seba naviazaní, pričom všetok voľný čas trávili spoločne. Spoločne chodievali na dovolenky do Vysokých Tatier, k moru, na poznávacie zájazdy do zahraničia. Manžel žalobkyne bol v okruhu ich známych a priateľov veľmi obľúbený. Spoločne so známymi chodievali na výlety, chaty, grilovačky. Manžel žalobkyne ako 50 ročný ukončil vysokoškolské vzdelanie z dôvodu, aby si udržal svoje zamestnanie a po finančnej stránke tak zabezpečil seba a žalobkyňu do budúcnosti. Finančne výrazne pomohol. Nebohý manžel zahŕňal žalobkyňu častou pozornosťou a starostlivosťou. Vzhľadom na to, že mal viacero záujmov ako napr. akvaristika, fotografovanie, práca na počítači, vždy si dal záležať na tom, aby to ovládala aj žalobkyňa. Zarobené finančné prostriedky investoval do spoločného života a domácnosti. Pre žalobkyňu veľmi rád nakupoval spotrebiče. V dôsledku úmrtia manžela, žalobkyňa prišla o jeho nesmiernu oporu, istotu, pozornosť, starostlivosť a lásku. Žalobkyňa pocítila stratu aj po finančnej stránke, bola nútená sa presťahovať zo spoločného 3-izbového bytu do 1-izbového bytu.

Žalobkyňa spôsobená neodstrániteľná ujma vo sfére osobného a rodinného života, citových a sociálnych väzieb, sa negatívne prejavila aj na jej zhoršenom zdravotnom (najmä psychickom) stave. V dôsledku tohto nečakaného a šokujúceho úmrtia manžela žalobkyne, táto bola nútená vyhľadať pomoc psychiatricky, ktorá jej doteraz pomáha sa s tým vyrovnáť. Žalobkyňa z tohto dôvodu užíva antidepresíva. Psychické stavy žalobkyne sa výrazne zhoršujú najmä vtedy, keď sú sviatky (narodeniny, meniny), Vianoce, či výročie úmrtia jej manžela. K zásahu do osobnostného práva žalobkyne došlo zo strany žalovaného v 1. rade tak, že bola narušená celistvosť jej rodiny a bolo zasiahnuté do jej súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď ochudobnenie žalobkyne v citovej oblasti je nenapraviteľné.

Žalovaný v 1. rade iba štyri dni po dopravnej nehode napísal na sociálnu sieť príspevok, ktorým vyjadril svoj postoj k úmrtiu manžela žalobkyne - „najbližšie auto, ktoré si kúpim, bude určite najväčšia A8 s nepriestrelnými sklami a asi ju dám opancierovať kvôli idiotom na týchto cestách alebo je tu ešte OT 64, ale toto nemá taký design a nie je tak pohodlné...:D

Vzhľadom na nenapraviteľný následok - smrť manžela - nepostačuje a neprichádza do úvahy morálna satisfakcia. Nemajetková ujma vyjadruje najmä náhradu za utrpené pocity frustrácie, šoku, stresu, smútku, straty spoločenstva s milovanou osobou. Predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sú 1. existencia ujmy (spočívajúca v poškodení duševného života žalobkyne), 2. porušenie právnej povinnosti (spočívajúci v konaní žalovaného v 1. rade) a 3. príčinná súvislosť medzi touto ujmou a protiprávnym konaním.

K žalobe sa písomným podaním doručeným súdu 13.11.2014 vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý uviedol, že žalobkyňa opiera svoj nárok o výsledky trestného konania v trestnej veci tunajšieho súdu pod sp. zn. 5 T 88/2012, kde žalovaný v 1. rade je obžalovaný a toto trestné konanie ešte nebolo právoplatne ukončené. Navrhol preto žalobu ako predčasnú a nedôvodnú zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

K žalobe sa písomným podaním doručeným súdu 28.11.2014 vyjadrila žalovaná v 2. rade v tom zmysle, že nárok žalobkyne považuje za nedôvodný. Vyjadril sa k rozsudku Súdneho dvora EÚ sp.

zn. C-22/12 zo dňa 24.10.2013, v ktorom Európsky súdny dvor zaujal stanovisko k prejudiciálnej otázke KS PO ohľadne výkladu čl. 3 ods. 1 Smernice č. 72/166/EHS a čl. 1ods. 1 Smernice č. 90/232/EHS, pričom konštatovala, že uvedené smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Dôvodila, že smernica je vždy adresovaná členským štátom a nezaväzuje a nezakladá priamo a práva povinnosti fyzickým a právnickým osobám, pričom si vyžaduje transpozíciu do vnútroštátneho práva formou aktu členského štátu. Poukázala na rozsudok NS SR 4Cdo 168/2009 zo dňa 20.4.2011 a 4Cdo 139/2011 zo dňa 30.10.2012, z ktorých vyplýva, že rozsah poisteného krytia PZP nezahŕňa nemajetkovú ujmu na zásah do osobnostných práv pozostalých blízkych osôb po obetiach dopravnej nehody. Ďalej argumentovala, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a náklady pri usmrtení, v prípade usmrtenia poškodeného majú rodinní príslušníci poškodeného nárok na náhradu nákladov na výživu a nákladov spojených s pohrebom vychádzajúc z ustanovení Občianskeho zákonníka. Dôvodila, že nemajetková ujma nespadá pod rozsah poistenia upravený v § 4 zákona o PZP, pričom nemajetková ujma nie je podľa jej právneho názoru škodou. Konštatovala, že nesúhlasí s extenzívnym výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona o PZP, z ktorého vyplýva, že sa týka poistenia zodpovednosti za škodu a nie poistenia zodpovednosti za nemajetkovú ujmu. Ďalej uviedla, že žalovaný v 2. rade ako poisťovateľ, ktorý je len účastníkom poistného vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla žiadnym spôsobom nezasiahol do osobnostných práv žalobcu a preto v prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 OZ nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a teda nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Navrhla žalobu voči žalovanému v 2. rade v celom rozsahu zamietnuť.

Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom svedkov, listinnými dôkazmi prečítaním obsahu celého spisu konštatovaním, že na č. I. 1 a nasl. sa nachádza samotná žaloba, na č. I. 4 a nasl. je fotokópia obžaloby žalovaného v 1.rade, na č. I. 5 a nasl. sa nachádza fotokópia stránky z PC týkajúca sa sociálnej siete, na č. I. 14 sa nachádza vyjadrenie žalovaného v 1.rade k žalobe, na č. I. 15 a nasl. je vyjadrenie žalovaného v 2.rade k žalobe, na č. I. 21 je uznesenie tunajšieho súdu, ktorým súd prerušil toto konanie do právoplatného skončenia konania vedeného v trestnej veci na tunajšom súde pod sp. zn. 5T/88/2012, na č. I. 41 sa nachádza rozsudok tunajšieho súdu č. k. 5T/88/2012-742 zo dňa 10.8.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 13.12.2018, na č. I. 47 a nasl. je uznesenie KS PO č. k. 3To/38/2017-785 zo dňa 13.12.2018, ktorým bolo zamietnuté odvolanie okresného prokurátora obžalovaného a poškodenej, na č. I. 60 a nasl. sa nachádza vyjadrenie žalobkyne spolu so zmenou a rozšírením žaloby, o ktorom bolo procesne rozhodnuté na dnešnom pojednávaní, na č. I. 61 je oznámenie škodovej udalosti poškodeným fotokópia, na č. I. 62 je fotokópia výpisu z osobného účtu žalobkyne, na č. I. 64 a nasl. je fotokópia poistnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným v 1.rade a žalovanou v 2.rade, ďalej súd oboznamuje dnes krátkou cestou právnou zástupkyňou žalobkyne predložené lekárske správy z psychiatrickej ambulancie týkajúcej sa žalobkyne od A. K. L. psychiatricky ako aj závery psychologického vyšetrenia psychologičky A. M. A., klinického psychológa rovnako vo vzťahu k žalobkyni, ako aj ďalším spisovým materiálom.

Dňa 19.9.2019 tunajší súd pod č. k. 11 C 330/2014-95 vyhlásil rozsudok, v ktorom rozhodol, že:

I. Žalovaní v 1.rade a 2.rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 20.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

II. Žalovaní v 1.rade a 2.rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1.880,82 eur s 5,05% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 25.11.2014 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

III. Žalobkyňa má voči žalovaným v 1.rade a 2.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 2.3.2021 č. k. 23Co/7/2020-187 potvrdil vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie a žalobkyni priznal voči žalovaným v 1.a 2.rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Po dovolaní podanom žalovaným v 2. rade Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 31.3.2022 č. k. 7 Cdo 252/2021-234 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 02. marca 2021, č. k. 23Co/7/2020-187 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove po vyššie uvedenom zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu SR rozsudkom zo dňa 15.6.2022 č. k. 3 Co 25/2022-248 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 19.9.2019 č. k. 11 C 330/2014-95 tak, že žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 18 000 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného a v prevyšujúcej vyhovujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň zrušil rozsudok vo výroku II. a III. tohto rozsudku prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol identickú argumentáciu ako dovolací súd s tým, že Pokiaľ ide o premlčanie nároku na náklady spojené s pohrebom vo výške 1 880,82 eura s prísl. ten bol uplatnený žalobkyňou na súde elektronickým podaním zo dňa 06. 05. 2019 (č. l. 60 spisu), t. j. po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. K uvedenej právnej otázke existuje prejudikatúra najvyššieho súdu, a to rozsudok NS SR z 23. 04. 2020. sp. zn. 5Cdo/102/2017, podľa ktorého: „dovolací súd zastáva názor, že uvedená interpretácia § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. a z nej vyvodený právny záver je nesprávny. Toto ustanovenie (ktoré má charakter *lex specialis*) je potrebné vykladať tak, že na premlčanie nároku na náhradu škody a ako vyplýva z vyššie uvedeného odôvodnenia (bod 14 odôvodnenia) i na premlčanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy platí rovnaká právna úprava vo vzťahu k osobe, ktorá škodu spôsobila (škodcovi) i vo vzťahu k poisťovateľovi (poisťovní) tejto osoby, a to v tom smere, že vo vzťahu k obidvom subjektom sa aplikuje právna úprava premlčania vyplývajúca z § 101 Občianskeho zákonníka (ktorá má charakter *lex generalis*), podľa ktorej sa toto právo premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe, pretože právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy (viď napr. rozsudok NS SR z 27. 11. 2012, sp. zn. 2Cdo/194/2011 publikovaný pod R 58/2014, uznesenie NS SR z 17. 02. 2011, sp. zn. 5Cdo/265/2009, rozsudok NS SR z 29. 11. 2017, sp. zn. 8Cdo/24/2017, ale i uznesenie Ústavného súdu SR z 23. 09. 2013, sp. zn. IV. ÚS 542/2013-18). Inak povedané uvedené ustanovenie upravuje (iba) to, že vo vzťahu k obidvom subjektom sa uplatňuje rovnaká právna úprava dĺžky premlčacej doby, ale v žiadnom prípade ho nemožno interpretovať tak, že napr. eventuálne spočívanie plynutia premlčacej doby týkajúce sa jedného subjektu predstavuje automaticky spočívanie plynutia premlčacej doby týkajúce sa druhého subjektu. Objektívne môže nastať situácia (ako v prejednávanej spore), keď si poškodený uplatnil nárok v trestnom konaní voči osobe, ktorá škodu spôsobila (škodcovi), a teda v takom prípade logicky dôjde k spočívaniu premlčacej doby (len) vo vzťahu k tejto osobe“.

Odvolací súd konštatoval, že k totožnému záveru dospel aj NS SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/146/2020 zo dňa 21. 10. 2020. K uvedenému je nevyhnutné poznamenať, že ide o premlčanie priameho nároku poškodeného voči poisťovní (§ 15 ods. 2 zákona č. 381/2000 Z. z.), ktoré sa však nedotýka povinnosti poisťovne poskytnúť poisťné plnenie za poisteného (v mene poisteného) poškodenému (§ 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2000 Z. z.), a to na základe rozsudku vydanému iba voči poistenému.

Po vrátení veci súd prvej inštancie doplnil dokazovanie listinnými dôkazmi prečítaním obsahu celého spisu od ostatného rozhodnutia konštatovaním, že na č. l. 95 a nasl. sa nachádza rozsudok tunajšieho súdu č. k. 11C/330/2014-95 zo dňa 19.9.2019, na č. l. 103 a nasl. je odvolanie žalovaného v 2.rade voči tomuto rozsudku, na č. l. 109 a nasl. je odvolanie žalovaného v 1.rade voči tomuto rozsudku, na č. l. 123 a nasl. je vyjadrenie žalobkyne k odvolaniam žalovaných strán, na č. l. 131 je vyjadrenie žalovaného v 1.rade k vyjadreniu žalobkyne, na č. l. 136 je vyjadrenie žalobkyne k vyjadreniu žalovaného v 1.rade, na č. l. 141 a nasl. je vyjadrenie žalovaného v 1.rade, na č. l. 148 a nasl. je vyjadrenie žalovaného v 2.rade k vyjadreniam žalobkyne, na č. l. 151 a nasl. je vyjadrenie žalovaného v 1.rade, na č. l. 161 a nasl. je vyjadrenie žalovaného v 2.rade k vyjadreniam žalobkyne, na č. l. 168 a nasl. je vyjadrenie žalobkyne k vyjadreniu žalovaného v 2.rade, na č. l. 187 sa nachádza rozsudok KS PO

č. k. 23 Co/7/2020-187 zo dňa 2.3.2021, ktorým bol potvrdený vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie, na č. l. 202 a nasl. je dovolanie žalovaného v 2.rade voči vyššie uvedenému rozsudku KS PO, na č. l. 227 je vyjadrenie žalobkyne k dovolaniu žalovaného v 2.rade, na č. l. 234 sa nachádza uznesenie NS SR č. k. 7Cdo/252/2021-234 zo dňa 31.3.2022, ktorým bol vyššie uvedený rozsudok KS PO z 2.3.2021 zrušený a vec mu vrátená na ďalšie konanie, na č. l. 248 sa nachádza rozsudok KS PO č. k. 3Co/25/2022-248 zo dňa 15.6.2022, ktorým odvolací súd rozhodol po dovolacom konaní tak, že zmenil rozsudok vo vzťahu k nemajetkovej ujme tak, že žalovaný v 1.rade a 2.rade sú povinní zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 18.000 eur a v prevyšujúcej vyhovujúcej časti žalobu zamietol a zároveň vo výrokoch II. III. vec zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom zistil tento skutkový stav :

V konaní vedenom na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 5T 88/2012 bola podaná obžaloba Okresného prokurátora v Prešove zo dňa 03.08.2012, č. k. 3 Pv 766/11-31 na žalovaného v 1. rade ako obvineného na tom skutkovom základe, že dňa 10.10.2011 asi o 19:05 hod. v C. viedol v klesajúcom úseku cesty ulice N. v smere k ulici O. P. osobné motorové vozidlo značky J. J., EČV: C., vozidlo viedol vyššou rýchlosťou ako bola dovolená a zrazil chodca G. B., nar. XX.XX.XXXX prechádzajúceho cez cestu spoza radu zaparkovaných vozidiel z pravej strany v smere jazdy vozidla, pričom chodec utrpel zranenie, ktorému podľahol. Žalovaný v 1. rade ako obvinený spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona.

Rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 5 T 88/2012-742 zo dňa 10.8.2017 bol obžalovaný (v tomto konaní žalovaný v 1. rade) uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona za použitia § 138 písm. h) Trestného zákona, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom výkonu tohto trestu a skúšobnou dobou 3 roky a šesť mesiacov ako aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkých druhov na 3 roky a šesť mesiacov.

Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 3 To 38/2017-785 zo dňa 13.12.2018 boli odvolania okresného prokurátora, obžalovaného a poškodenej A. B. zamietnuté a vyššie uvedený trestný rozsudok nadobudol právoplatnosť 13.12.2018.

Z poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXX z 30.6.2011 uzatvorenej medzi žalovaným v 1. rade ako poistníkom a žalovanou v 2. rade ako poisťovateľom vyplýva, že medzi týmito subjektmi bolo uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

Zo správy klinického psychológa C. M. A. z 9.12.2016 vyplýva, že žalobkyňa má depresívnu náladu, máva záchvaty plaču, potrebuje pozitívne motivovať. Potrebuje pracovať, aby mala z čoho žiť, avšak vlasové prípravky jej aj ako kaderničke zhoršujú dýchanie.

Z početných lekárskejších správ psychiatricky A. K. L. v časovom období od 23.7.2012 do 24.9.2018 (č. l. 79 – 83 spisu) vyplýva, že žalobkyňa má sústavne pocit úzkosti a strach, že sa stane niečo zlé. Pacientka sa trápi, zle znáša návrat do prázdneho bytu, občas si popláče. Pri výročí úmrtia, resp. narodenín manžela má silnejšie úzkosti, pomohol aj rozhovor so psychologičkou. Celkovo bol stav pacientky uzavretý ako recidivujúca depresívna porucha stredne ťažkého stupňa.

Na pojednávaní konanom 13.6.2019 právna zástupkyňa žalobkyne zotrvala na žalobe a dôvodila v podstate totožne ako v žalobe, pričom poznamenala, že žalovaný v 1. rade – vodič, bagatelizuje celkový dej, vinu neľutoval a ani sa neospravedlnil.

Žalovaný v 1. rade na tomto pojednávaní uviedol, že nespochybnuje, že došlo k zásahu do práv žalobkyne aj jeho pričinením, pričom k nehode došlo aj zavinením chodca. Ujmu utrpel aj on, aj keď nie v takom rozsahu ako žalobkyňa, nakoľko utrpel ujmu majetkovú, teda škoda na aute, ktorého opravu si hradil sám a rovnako prežíval psychický stres. Poukázal na to, že v ČR za stratu blízkej osoby v obdobnej situácii max. možný rozsah priznávanej sumy 240.000 Kč čo je v prepočte okolo 9.300 eur. Záverom zhrnul, že to boli teda tri subjekty, ktoré porušili 5 povinností, pričom z toho žalovaný v 1.rade porušil len jednu povinnosť. Matematiky vyrátal, že naňho by v prípade vzatia do úvahy výšky náhrady škody ako v ČR vychádzal len podiel 2.460 eur, čo po započítaní škody na aute okolo 3.000 eur dokonca predstavuje záporné číslo. Z tohto dôvodu navrhol žalobu zamietnuť.

Zástupkyňa žalovaného v 2. rade na tomto pojednávaní konštatovala, že je potrebné pozorne posúdiť, aká ujma mohla vzniknúť. Namietla premlčanie nároku žalobkyne a navrhla žalobu zamietnuť.

Žalobkyňa na tomto pojednávaní vypovedala, že s manželom žili spolu 30 rokov, deti nemali. Žili jeden pre druhého, bol jej veľkou oporou. Chodili spolu na dovolenky, návštevy a teraz je na všetko sama. Chýba jej, nemá sa komu zveriť (súd konštatoval, že žalobkyňa plače). Uviedla, že mali spoločné koničky, bol veľmi pozorný, často ju milo prekvapoval a v každom ohľade jej pomáhal. Navštevovala psychiatra, nakoľko to sama len ťažko znášala, taktiež navštevovala aj psychologičku, ktorá jej rovnako pomohla. Denne užíva lieky na depresívne stavy. Musela sa presťahovať z 3-izbového bytu do 1-izbového bytu, aby to „utiahla“, nakoľko je samoživiteľka.

Na pojednávani konanom 13.6.2019 za prítomnosti všetkých strán sporu súd procesným uznesením pripustil zmenu žaloby v zmysle písomného podania žalobkyne zo dňa 6.5.2019 tak, že žaloba znie: „žalovaní v 1.rade a 2.rade sú povinní zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 20.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných vzniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalovaní v 1.rade a 2.rade sú povinní zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1.880,82 eur s 5,05% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 25.11.2014 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného a žalobkyňa má voči žalovaným v 1.rade a 2.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Na pojednávani konanom 19.9.2019 vypovedali svedkyne, ktorých výsluch navrhla žalobkyňa.

Svedkyňa Q. B., ktorá je švagrinou žalobkyne uviedla, že žalobkyňa bola pred nehodou zábavná osoba, pričom spolu s nebohým manželom chodili po výletoch a prakticky prišla o najbližšiu osobu o to viac, že to manželstvo bolo bezdetné, pričom partner, resp. manžel jej „zmizol zo života“. Mali spolu veľmi pekný vzťah. Zmenil sa jej teda celý život a svedkyňa uvádzala, že po tragickej nehode dokonca zostávala spať pár noci pri žalobkyni, teda pri švagrinej, aby jej pomohla prekonať stavy negatívne, v ktorých sa nachádzala, rovnako tak jej pomáhala s pohrebom. Uviedla, že išlo o doposiaľ najväčšiu tragédiu v ich rodine, pričom žalobkyňa mala po pohrebe stavy úzkosti, depresie, zhoršil sa jej celkový zdravotný stav, najmä psychicky, pričom od tejto udalosti sa pravidelne lieči psychiatricky. Poznomenala, že plánovali žalobkyňa s manželom život aj v dôchodku, teda najmä čo sa týka nejakých dovolení, výletov, avšak toto bolo zmarené. Vypovedala, že konkrétne celá udalosť bola pre žalobkyňu ťažká, pričom musela zmeniť prostredie, uskromniť sa a stavy úzkosti u nej pretrvávali aj viac ako jeden rok, pričom mala často stavy strachu. Nebohý manžel žalobkyne bol podľa nej „zlatý človek“, pričom bol so žalobkyňou veľmi naviazaný. Uviedla, že v tomto veku to žalobkyňa prežíva ešte o to viac, pričom máva aj závraty, stalo sa jej to aj v práci a celkovo jej býva zle. Svedkyňa potvrdila, že žalobkyňa berie lieky proti depresii, v minulosti to bola aktívna žena, pričom od pohrebu sa „stiahla“, chodí málo aj na rodinné oslavy a stretnutia, „vidí tam svojho manžela“.

Svedkyňa B. R., ktorá je blízkou priateľkou žalobkyne vypovedala, že podľa jej názoru išlo o veľmi pekné manželstvo, nakoľko nebohý bol k manželke pozorný, úctivý, kupoval jej darčeky, mal ju veľmi rád, pričom trávili spolu ako v pároch Silvester, rôzne oslavy, meniny. Uviedla, že žalobkyňa s manželom boli veľmi zábavní, dokázali robiť dobrú atmosféru a prezliecť sa napríklad do masiek a podobne. Po nehode to prežívala veľmi zle, zhoršil sa jej zdravotný stav, navštevovala psychiatricku a utrpela aj finančne. Ani takmer deväť rokov po nehode nie je s touto stratou vysporiadaná.

Svedkyňa J. M., ktorá bola kolegyňou nebohého manžela žalobkyne uviedla, že žalobkyňa s nebohým manželom boli podľa jej názoru celoživotne zaľúbení, pričom konštatovala, že sa bežne stávalo, že žalobkyni manžel vyznal svoje city telefonicky, telefonoval jej denne z práce a bol to taký typ človeka, ktorý keď videl, že manželke sa páči nejaká vec, alebo po niečom túži tak sa jej to snažil zabezpečiť, resp. jej vyhovieť. Po tragickej nehode začala žalobkyňa chradnúť, zle znášala tento stav po strate manžela, pričom to predtým bola taká „veselá kopa“, vedeli s manželom zabaviť kolektív, resp. spoločnosť a teraz je viac utiahnutá, iná. Dopravná nehoda sa podľa jej názoru podpísala na zdravotnom stave žalobkyne, nakoľko chodili spolu na obhliadky, rekonštrukcie po dopravnej nehode a svedkyňa badala, že zdravotný stav žalobkyne sa zhoršuje.

Svedkyňa F. S. A., ktorá bola kolegyňou nebohého manžela žalobkyne uviedla, že prítomnosť nebohého, či už na pracovisku, alebo mimo bola obohacujúca, nakoľko mal v sebe empatiu, lásku k ľuďom. S manželkou boli ako jeden, ako by boli prepojení, teda čo chcel jeden to aj druhý, boli si verní, starali sa o seba. Záverom ešte poznamenala, že na dovolenke v Izraeli v Káne Galilejskej si nebohý s manželkou obnovili manželský sľub po 30tich rokoch, bolo to niekedy koncom februára 2011. Uviedla, že vie, že žalobkyňa navštevuje psychiatra a konštatovala, že koncom jedného roka sa k nej objednala na úpravu účesu, avšak to už nebolo možné, nakoľko sa dozvedela, že žalobkyňa bola operovaná na karpálny tunel. Záverom konštatovala, že vie, že žalobkyňa má obavu z budúcnosti, či sama vystačí z jedného platu, resp. či finančne utiahne svoje živobytie.

Právna zástupkyňa žalobkyne na tomto pojednávani uviedla, že výšku nároku považovala za primeranú preto, lebo poukázala na vzťah žalobkyne s nebohým manželom, ktorý bol hlboký, emocionálny a rovnako tak jej stav po dopravnej nehode. Žalovaný si nepriznáva vinu a nepreberá zodpovednosť a bagatelizuje nehodový dej. Konštatovala, že žalovaný bol vodičom osobného motorového vozidla pred predmetnou dopravnou nehodou, pričom bol povinný sa prispôbiť pravidlám cestnej premávky, bol povinný predvídať určité okolnosti a bola nesporne znalcami preukázaná vyššia rýchlosť žalovaného

v čase dopravnej nehode. Nárok žalobkyne v žiadnom prípade nemôže byť premlčaný. Navrhla žalobe vyhovieť.

Žalovaný v 1. rade dôvodil, že zodpovednosť nenesie len on, ako vodič osobného motorového vozidla, ale aj samotný chodec, ktorý nedal pozor na idúce autá, ako bolo konštatované v trestnom rozsudku. Poukázal aj na to, že aj z trestného konania vyplynulo, že kontakt nebohého bol z boku motorového vozidla, nie spredu, teda chodec „nabúral“ do auta, nie auto do chodca. Uviedol, že výpovede svedkýň majú podľa jeho názoru nulovú hodnotu. Navrhol žalobu zamietnuť.

Poverená zástupkyňa žalovaného v 2. rade konštatovala, že aby bola táto ujma, ak je priznaná, bola v primeranej výške a pri rozhodovaní a o priznaní a výške je potrebné prihliadať na okolnosti, že aj nebohý manžel žalobkyne sa pričínil o kolíziu situáciu. Uviedla, že nielen vodič, ale aj chodec musí dodržiavať predpisy cestnej premávky. Poukázala záverom na to, že pri odškodnom po obetiach trestných činov bolo v zákone o odškodňovaní obetí po následných trestných činoch v čase dopravnej nehody maximálna výška prípustná pre priznanie v rozsahu 15.850 eur, pre všetky blízke osoby. Navrhla žalobu zamietnuť.

Na pojednávaní konanom 11.10.2022 právny zástupca žalobkyne uviedol, že nebude opakovať predchádzajúce prednesy. Poukázal na rozhodnutia odvolacieho ako aj dovolacieho súdu, pričom uviedol, že aktuálne je potrebné rozhodnúť už len o zostatkovej časti nároku a t. j. nákladov týkajúcich sa náhrady škody vo vzťahu k žalobkyňi, pričom rešpektoval, že v rozhodnutí dovolacieho ako aj odvolacieho súdu bola uvedená max. suma pre daný rok vo výške 2.366,30 eur a keďže bolo určené 10%-tné spolu zavinenie poškodeného, dostávame sa na sumu 2.129,67 eur, pričom poisťovňa už uhradila 1.117,18 eur a teda potrebné je rozhodnúť vo vzťahu k sume vo výške 1.012,49 eur s tým, že v prevyšujúcej časti ako bolo žalované vo vzťahu k náhrade škody berú žalobu späť. Konštatoval, že napriek tomu, že asi nárok voči žalovanému v 2. rade v zmysle rozhodnutí vyšších súdnych inštancií bude zamietnutý, konštatoval, že prípadná námietka premlčania by mohla byť aj v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdil, že ak v trestnom konaní nemožno uplatniť náklady pohrebu voči poisťovni, teda ak poškodená strana si nemôže uplatniť náhrady v trestnom konaní vyplýva z toho určitá zákonná nespravodlivosť dokonca až prípadná litispendencia vo vzťahu k následnému uplatneniu nákladov v konaní civilnom. Uviedol, že si uplatňujú už len sumu vo výške 1.012,49 eur a vo vzťahu k trovám konania konštatoval, že čo sa týka výroku I. teda nemajetkovej ujmy, tam žiadal priznať 100% vo vzťahu k žalovaným v 1. rade a 2. rade a čo sa týka druhého výroku, teda náhrady škody, tam žiadal 100% trovy konania vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Nemal návrhy na doplnenie dokazovania.

Na tomto pojednávaní sa vyjadril aj žalovaný v 1. rade, ktorý konštatoval, že nemá k veci čo uviesť, že sa vyjadroval podrobnejšie v predchádzajúcich štádiách konania. Nemal návrhy na doplnenie dokazovania. Na tomto pojednávaní sa vyjadrila aj zástupkyňa žalovaného v 2. rade, ktorá dôvodila, že všetky náklady, ktoré v danom čase vyplývali vo vzťahu k náhrade škody poisťovňa uhradila, pričom to, že 13.6.2019 bola rozšírená žaloba, nebol k tomu doložený žiaden relevantný doklad, pričom max. výška nákladov na pomník bola v tom čase 663,88 eur. Záverom konštatovala, že čo bolo zdokladované, to bolo uhradené, zvyšok považuje aj v zmysle názoru vyšších súdnych inštancií za premlčané. Žiadala, aby sa prípadný neúspech žalobkyne vo vzťahu k náhrade škody premietol do rozhodnutia o trovách konania. Nemala návrhy na doplnenie dokazovania.

Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

Podľa čl. 3 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 420 ods. 1 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 2 OZ škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Podľa § 427 ods. 1 OZ fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

Podľa § 427 ods. 2 OZ rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení poistený má z poistenia zodpovednosť právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu

a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,

b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí,

c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poisťné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poisťné plnenie,

d) ušlého zisku.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Súd prvej inštancie súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu konštatuje, že v danom štádiu konania je potrebné rozhodnúť už len vo vzťahu k náhrade škody ako aj o trovách konania.

Súd mal za nesporne preukázané, že žalobkyňa si v trestnom konaní uplatnila voči žalovanému v 1. rade aj nárok na náhradu škody spočívajúcu v celkovej výške 2.998 eur (náklady na pohreb 1.663 eur a náklady na pomník 1.335 eur), pričom žalovaná v 2. rade jej vyplatila sumu 1.117,18 eur. Z trestného spisu, ktorý súd oboznamoval je zrejmé, že nárok žalobkyne v tomto konaní bol preukázaný pokladničnými dokladmi (č. l. 61-64 spisu a č. l. 315-317 spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5T 88/2012).

Na pojednávaní konanom 11.10.2022 právny zástupca žalobkyne vzal žalobu vo vzťahu k náhrade škody späť čo do sumy 868,33 eur (pôvodne žalovaných 2998 eur – 2.129,67 eur), súd preto konanie v tejto časti postupom podľa § 145 ods. 2 Csp zastavil tak, ako je to uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

Čo sa týka výroku II. tohto rozsudku, súd prvej inštancie konštatuje, že vzhľadom na rozhodnutie dovolacieho súdu ako aj ostatné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré súdy uviedli, že nárok je premlčaný voči žalovanému v 2. rade, avšak nie je premlčaný voči žalovanému v 1. rade (ako poisťovníkovi u žalovaného v 2. rade), súd prvej inštancie priznal žalobkyni oproti žalovanému v 1. rade nárok na zaplatenie sumy 1.012,49 eur (2.129,67 eur = 90% z max. sumy pre daný rok vo výške 2.366,30 eur – už poisťovňou (žalovaným v 2. rade) priznaných 1.117,18 eur) spolu s úrokom z omeškania v zmysle § 517 ods. 1, 2 OZ vo výške 5,05 % ročne od 25.11.2014, keďže k čiastočnému plneniu zo strany žalovanej v 2. rade došlo 24.11.2014.

Z dôvodu premlčania súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie sumy 1.012,49 eur s príslušenstvom žalobu voči žalovanému v 2.rade zamietol, keďže žaloba vo vzťahu k náhrade škody na sumu vo výške 1.880,82 eura s prísl., ten bol uplatnený žalobkyňou na súde elektronickým podaním zo dňa 6.5.2019 (č. I. 60 spisu), t. j. po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby, čomu zodpovedá výrok IV. tohto rozsudku.

Na základe vyššie zisteného skutkového stavu, citovaných právnych ustanovení a uvedených záverov súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle citovaných zákonných ustanovení.

V časti o zaplatenie sumy 1.012,49 eur mala žalobkyňa voči žalovanému v 1. rade úspech v rozsahu 54 % (1.012,49 eur z pôvodne žalovaných 1.880,82 eur) a žalovaný v 1. rade v rozsahu 46 %, preto súd priznal žalobkyni voči žalovanému v 1.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 8% (výrok III. rozsudku), o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Čo sa týka náhrady trov konania v časti o zaplatenie sumy 1.012,49 eur medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade, súd prvej inštancie konštatuje nasledovné:

O nároku na náhradu trov konania v časti o zaplatenie sumy 1.012,49 eur medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade rozhodol súd podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení. Pri určení rozsahu nároku na náhradu trov konania súd skúmal či je možná aplikácia § 257 CSP, a teda či je daný dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý však podľa už ustálenej judikatúry možno aplikovať len výnimočne (vid'. napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5 Cdo/67/2010, sp. zn. 3MCdo/46/2012). Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinný účastník nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sám nezavinil, alebo

ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch účastníkov, prihliada na postoj účastníkov v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnému účastníkovi alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. 12. 2011, č. k. II. ÚS 563/2011-14).

Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú v každom posudzovanom prípade individuálne, nakoľko aplikácia tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania, teda ide o prvok individualizácie. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery obidvoch strán sporu, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradíť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní.

V predmetnej veci súd prvej inštancie podrobil rozhodovanie o trovách aj tzv. testu proporcionality, pričom zohľadnil aj tú skutočnosť, že konanie nie kvôli procesnému správaniu sa žalobkyne trvalo pomerne dlho, žalobkyňa je fyzickou osobou sporiacou sa okrem fyzickej osoby aj s nepomerne finančne i právne silnejším subjektom – poisťovňou, súd vzhľadom na uvedené vzhliadol tieto okolnosti ako hodné osobitného zreteľa a žalovanému v 2.rade voči žalobkyni náhradu trov konania, napriek úspechu v tejto časti konania nepriznal, ako je to uvedené vo výroku V. tohto rozsudku.

Napokon, čo sa týka samotného predmetu konania týkajúce sa nemajetkovej ujmy vo veci mala žalobkyňa plný úspech, preto má voči žalovaným v 1.rade a 2.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok VI. tohto rozsudku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 C.s.p v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.